

Marius Florea Vizante: „Talentul nefolosit e un păcat“

Marius Florea Vizante a terminat UATC în 1997, la clasa prof. univ. Gelu Colceag, asist. univ. Radu Gabriel și Tania Filip, iar din 1998 este actor la TNB. Născut în zodia Leului, un tip energetic și cu gustul competiției, răspunde cu plăcere provocărilor; dovadă interviul ce urmează.

Fiecare, în teatru, are o poveste a începuturilor. Care este povestea ta?

Povestea mea e puțin romanțată și cuprinde două părți. Prima dintre ele a început prin clasa a IV-a, când a trebuit să „fac” un licurici la serbarea despărțirii de învățătoare; fiind o familie amănâță, maică-mea n-a avut bani să-mi cumpere un costum spectaculos și lucios. Atunci am înțeles că trebuie să „fac” acest licurici bazându-mă

doar pe interpretare, pe lumina interioară. După ce mi-am dat seama că toată lumea a remarcat persoana mea, mi-am zis că am această lumină interioară. A doua parte datează de prin clasa a IX-a, când am luat contact cu câteva trupe de teatru de amatori și am început să merg mai des la spectacole. De atunci am

știut, pur și simplu, că asta o să fac.

Cum te-ai pregătit pentru admitere?

Nu m-am pregătit cu nimeni. Jucam în aceste trupe de amatori. Una dintre ele, care a însemnat un episod destul de important pentru mine, a fost cea condusă de actorul Constantin Fugașin, cu care am și realizat două spectacole jucate cu succes în București, la Teatrul „Ion Creangă”: **Întâmplări din cartierul Soho** după **Opera de trei parale** a lui Bertolt Brecht și **Rânduieii** după „La Lilieci” de Marin Sorescu. Am dat examen de admitere de două ori la Institut, prima dată am picat cu brio la ultima probă, iar a doua oară s-a întâmplat după trei ani, la Academia „Lucaefărul”.

Cum a fost colaborarea cu profesorul tău, Gelu Colceag?

Din punct de vedere profesional, extraordinară. Am fost la multe festivaluri internaționale – Congresul Mondial al Școlilor de Teatru, desfășurat în Venezuela, în iunie 1995, cu **Leția** de Eugen Ionescu în regia lui Vlad Massaci și cu un spectacol după **Nunta însângerată** a lui Garcia Lorca, Shakespeare Festival de la Budapesta, Festivalul Stramash din Scoția cu **Jacques sau supunerea** de Eugen Ionescu – și de fiecare dată s-a dovedit că școala noastră și metoda de lucru pe care o practicăm profesorul meu sunt apreciate și dau roade. În plus, cred că există și o afinitate strict personală. Am senzația că-l înțeleg foarte bine și acest lucru se și confirmă, pentru că și el, la rândul-i, este mulțumit de rezultate.

Un actor aflat la început de drum e firesc să aibă niște modele. Care-ți sunt modelele?

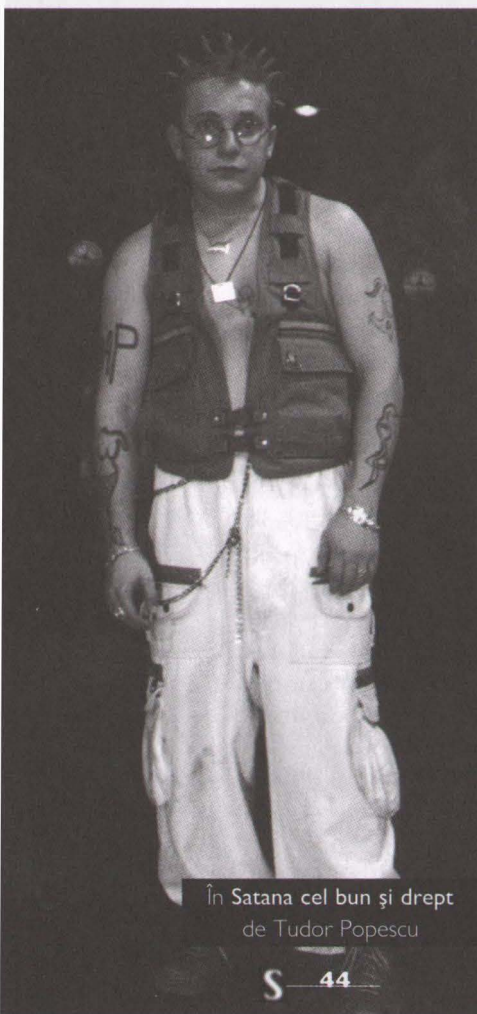
O întrebare la care niciodată nu am răspuns prea repede. Nu vreau să supăr pe nimeni. Nu am un model în care să cred total și atunci am foarte multe pentru fiecare segment în parte. Numele îmi vin la întâmplare. Aș vrea să am forța și instinctul lui Victor Rebengiuc, clarviziunea și rafinamentul lui Horațiu Mălăele, sensibilitatea Leopoldinei Bălănuță (Dumnezeu s-o ierte)...

Care au fost rolurile cele mai importante (în facultate), pentru care ai luat și premii?

Cel mai emoționant a fost primul, într-o dramatizare făcută de Vlad Massaci după Leonid Andreev, **Bergamot și Garaska**, pentru care mi s-a dat un premiu de interpretare masculină la Festivalul Ușilor Deschise, ediția a doua. Apoi au urmat câteva examene, tot alături de Vlad Massaci, cu **Gândirea** de Leonid Andreev și **Leția** de Eugen Ionescu, pentru care am fost premiat și la Slobozia, la Festivalul Studentesc de Regie, și la Târgoviște, la A Patra Întâlnire a Școlilor Europene de Teatru. La clasă, cel mai important pas a fost Jacques din **Jacques sau supunerea**, cu care am luat un premiu la Târgoviște, spectacol care s-a jucat și pe scena TNB, la sala Atelier, datorită invitației Teatrului Român-American, condus pe vremea aceea de Alexa Visarion.

Te atrage filmul? Ai început cu dreptul în filmul lui Nae Caranfil, „E pericoloso sporgersi”. Și o curiozitate personală: numele tău e completat cu acela al personajului interpretat în film?

Nu, a fost invers. Mi se zicea Vizante de prin clasa a IX-a, după o prostioară de monolog satiric pe care-l spuneam. Am decis să-l alătur numelui meu

În Satana cel bun și drept de Tudor Popescu

ca să fiu mai ușor recunoscut. Întâlnirea cu Nae Caranfil a fost o întâmplare minunată. Am debutat chiar la Cannes; la "Quinzaine des réalisateurs", a fost prima proiecție a filmului într-un mod festiv. De-atunci n-am mai făcut film, așa cum mi-aș fi dorit. Am o promisiune veche, tot de la Nae Caranfil, pentru un rol principal într-un scenariu care-mi place foarte mult, dar care mai așteaptă venirea unor investitori.

Prezența în Grupul "Vouă" mărturisește interesul tău pentru genul revuistic?

Genul revuistic e într-un declin evident și acest lucru se întâmplă și din cauza faptului că cei care-l practică încă n-au înțeles că șopârla a murit și că umorul are multe alte zone, și mai "grase", de explorat. Fac parte din Grupul "Vouă" în primul rând pentru a fi alături de colegii mei și de asistentul Radu Gabriel și în al doilea rând pentru că încerc să-mi completez paleta mijloacelor de expresie, jucând și în spectacole de revistă, dar și în spectacole cu piese de Ionescu, Cehov, Shakespeare etc.

Te simți atras de comedie?

Se spune că pentru comedie trebuie să ai ceva în plus față de

ceilalți actori. Se pare că eu sunt unul dintre fericiții dăruțiți cu așa ceva, și atunci evident că profit. Talentul nefolosit e un păcat. Însă mă atrag în egală măsură și rolurile de dramă, rolurile cu profunzime.

Cum e colaborarea cu generația consacrată a teatrului?

Este dezarmantă, pentru că, deși există valuri de păreri în Institut sau printre tinerii actori că teatrul s-a prăbușit, e jucat bătrânește, colaborările cu artiștii mai vârstnici sunt pline de surprize. Pot să dau câteva nume ale unor actori cu care m-am întâlnit pe scenă și care m-au marcat: Mișu Fotino, cu care joc în două spectacole, **Satana cel bun și drept** de Tudor Popescu, în regia lui Gelu Colceag și Șerban Puiu, **Călătorii cu mătușa mea** de Graham Greene, în regia lui Petre Bokor, cu Carmen Stănescu, apoi Mihai Mereuță – care a revenit plin de forță și vitalitate. Sunt cucerit de modernitatea jocului său și asta îmi întărește convingerea că ceea ce am învățat eu la aceeași bună școală de actorie este temeinic și, dacă dăinuie de atâta vreme, este și valoros.

Te marchează părerea criticilor?

Nu. Îmi doresc să existe personalități cu grile de valori atât de solide încât să devină adevărate barometre ale vieții teatrale. Cunosc însă opinii laudative față de lucruri pe care eu le consider îndoielnice și atunci am senzația că există și aici, ca în toată societatea noastră, un soi de lipsă de repere. Din păcate, primează prea mult gustul și nu opinia specializată. **Ce-ți dorești cel mai mult acum?**

Profesional, mi-aș dori ca ofertele și distribuțiile să se țină lanț ca și până acum. Pregătesc al șaselea rol într-un spectacol la TNB, **Omul din La Mancha**, în regia lui Ion Cojar. Mi-aș dori să am șansa de a lucra și cu alți mari regizori, ca Liviu Ciulei, Penciucescu, Esrig, Andrei Șerban. Mai multă sănătate și poate să câștig bani un pic mai ușor, ca să am liniște pentru a-mi putea vedea de treabă la teatru.

Care e partea cea mai interesantă a profesiei tale?

Că poți să fii și să faci ceea ce nu poți să fii și să faci în mod normal în viață. E un soi de consumare, de ardere a unor energii latente.

Mirela Nagăț

Sf flash

Nebuni și fățarnici

Nebunii nu sunt fățarnici. Titlul pe care l-am parafrazat mai sus este un oximoron. Nebunii au o sinceritate totală. Lipsindu-le instinctul de conservare, ei se comportă în tot firescul lor demential. Cei care se cred câini latră. Cei care se cred Maria-Tereza îi caută pe cei care se cred armăsari. Nebunii nu sunt fățarnici, dar oamenii normali, da. Mai ales unii critici.

De ce mă supără pe mine că unele persoane nu scriu lucrurile rele pe care le știu și pe care, unele cel puțin, le afirmă oral? În fond, ceea ce eu numesc fățarnicie s-ar putea numi politețe, rezervă, circumspecție, blândețe. Ei bine, mă supăr pentru că alții îmi aplică și mie norma acestor ipocriții. Și, bunăoară, nu-mi mai răspund la salut dacă afirm că jocul, regia sau textul lor nu-mi plac.

A nu răspunde la salutul cuiva e o porcărie imensă, o mârlnăie abominabilă. Față de ea, a scrie o piesă proastă sau a distribui greșit niște actori nu înseamnă nimic. Și totuși acord măgarilor cu pricina circumstanțe atenuante.

Ei au fost provocați de un non-combat general care, dintr-o pedagogie eronată sau doar din lașitate, laudă și când ar trebui să critice. Sau, în locul a trei fraze tranșante, pictează cai verzi pe pereții teatrelor.

O eroare profesională poate fi un accident sau o neputință care nu te scot din lume. Azi scrii, joci, îndrumi bine, mâine rău. Apoi, o judecată de valoare nu-i decât o opinie care poate fi combătută prin argumente sau modificată de însuși emitentul ei. Aceste adevăruri simple trebuie repetate obstinat pentru că multora le-au ieșit din cap. Scăldarea nesfârșit "subtilă" a adevărului, poreclirea negrului "cenușiu închis de o nuanță interesantă" are drept consecință că noi, ceilalți, care îl numim cu franchețe, facem figură de nebuni. Poate om fi. Dar mai bine la balamuc decât într-o lume de mincinoși sau de bieți nenorociți care, din cauza fățarniciei altora, își pierd și capul, și obrazul.

Horia Gârbea